

Sygn. akt IV KZ 22/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

w sprawie **R. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 maja 2013 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego VII
Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w C.

z dnia 11 marca 2013 r., o odmowie przyjęcia zażalenia

na postanowienie Sądu Okręgowego w C. z dnia 14 lutego 2013 r.

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt III K .../11 (k. 185, t. II) umorzył postępowanie przeciwko R. B. o czyn z art. 286 § 1 k.k. Na skutek wniesienia zażalenia na to postanowienie, Sąd Okręgowy w C. postanowieniem z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt VII Kz ...3/12 utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy i orzekł w przedmiocie opłaty za postępowanie odwoławcze oraz co wydatków postępowania należnych od oskarżycielki posiłkowej.

Do Sądu Okręgowego w C. wpłynął w dniu 30 stycznia 2013 r. (k. 224, t. II) wniosek obrońcy oskarżonego, w związku z treścią umarzającego postępowanie

rozstrzygnięcia, o zasądzenie kosztów z tytułu udzielonej ww. pomocy prawnej z wyboru.

Sąd Okręgowy w C. postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt VII Kz .../12 (k. 231, t. II), na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. zasądził od oskarżycielki posiłkowej na rzecz oskarżonego kwotę 780 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy z wyboru, w pozostałym zakresie oddalił wnioski obrońcy. Ponieważ rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego nie uwzględniło w całości wniosku, obrońca złożył zażalenie na to postanowienie.

Przewodniczący VII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w C. zarządzeniem z dnia 11 marca 2013 r. sygn. akt VII Kz .../12, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia zażalenia obrońcy od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 14 lutego 2013 r., jako niedopuszczalnego z mocy prawa.

Na to zarządzenie zażalenie złożył obrońca oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 425 k.p.k., art. 426 k.p.k. i art. 626 § 3 k.p.k. Skarżący w szczególności podniósł, że wniosek o zasądzenie kosztów w trybie art. 626 § 2 k.p.k. nigdy nie był składany do Sądu Rejonowego, a dopiero wniosek ten został złożony do Sądu Okręgowego po wydaniu przez ten Sąd w dniu 24 stycznia 2013 r. postanowienia o utrzymaniu w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w przedmiocie umorzenia postępowania, stąd też za dopuszczalne należało uznać zażalenie obrońcy złożone w trybie art. 626 § 3 k.p.k. Nadto wskazał, że w zażaleniu obrońcy na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 14 lutego 2013 r. ujęto m. in. zarzut dotyczący kosztów poniesionych przez oskarżonego przed Sądem II instancji, stąd też oskarżony w trybie art. 626 § 3 k.p.k. miał prawo do kontroli instancyjnej choćby w tej zaskarżonej części orzeczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Trafnie bowiem Przewodniczący wydający zaskarżone zarządzenie ocenił okoliczności w przedmiotowej skutkującej – na podstawie art. art. 429 § 1 k.p.k. w

zw. z art. 426 § 1 k.p.k. - odmową przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 14 lutego 2013 r. jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Istotny w rozpoznawanym judykacie jest bowiem fakt, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 14 lutego 2013 r. rozstrzygające w przedmiocie kosztów dla adwokata za udzieloną oskarżonemu pomoc prawną z wyboru, zapadło wprawdzie jako „rozstrzygnięcie uboczne”, tym niemniej wydane w toku postępowania odwoławczego. Wskazać w tym miejscu należy, że zupełnie irrelevantna pozostaje w tym stanie rzeczy, podnoszona przez skarżącego kwestia, że postępowanie to zostało, poprzez złożenie wniosku, zainicjowane przed Sądem Okręgowym nie zaś Sądem Rejonowym. Nie można bowiem z tej okoliczności – wbrew sugestiom obrońcy - wyprowadzać wniosku, że Sąd Okręgowy rozpoznawał wniosek obrońcy w zaistniałych okolicznościach jako Sąd I instancji. Uwadze skarżącego nie może umykać główny nurt przedmiotowego postępowania przed Sądem Okręgowym w C., który bez wątpliwości czynił go Sądem odwoławczym.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z art. 626 § 3 k.p.k. na orzeczenie w przedmiocie kosztów przysługuje zażalenie. Zgodnie jednak z art. 426 § 2 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego, innych niż wydane przez sąd odwoławczy na skutek odwołania, nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. W świetle tej regulacji pojawia się pytanie o wzajemną relację pomiędzy art. 626 § 3 k.p.k. i art. 426 § 2 k.p.k. Uznanie, że przepis art. 626 § 3 k.p.k. jest jednym z przypadków, w których ustawa „stanowi inaczej” w rozumieniu art. 426 § 2 k.p.k., prowadziłoby do uznania dopuszczalności zażalenia w przedmiotowej sprawie. Taka interpretacja byłaby jednak, zdaniem Sądu Najwyższego, nieprawidłowa. Przepis art. 626 § 3 k.p.k. nie może być bowiem uznany za „stanowiący inaczej” niż art. 426 § 2 k.p.k.

Kwestii dopuszczalności zażalenia w omawianej sytuacji procesowej nie można rozstrzygać bez odniesienia się do treści art. 426 § 1 k.p.k., który to przepis przewiduje, że niedopuszczalne jest wniesienie środka odwoławczego od orzeczeń wydanych przez Sąd odwoławczy na skutek odwołania, jak i od orzeczenia wydanego przez Sąd odwoławczy w toku postępowania odwoławczego. Wyjątki od tej zasady zostały wskazane w § 2 art. 426 k.p.k.

Brzmienie art. 426 § 1 k.p.k. wskazuje wprawdzie, że ustawa może stanowić inaczej to jednak przepis art. 626 § 3 k.p.k. nie może być uznany za tego rodzaju wyjątek. Z jego treści, w sposób niebudzący wątpliwości wynika bowiem, że dotyczy on jedynie orzeczeń w przedmiocie kosztów wydanych przez Sąd pierwszej instancji, a nie przez Sąd odwoławczy. Zgodnie z tym przepisem zażalenie takie przysługuje, „jeżeli nie wniesiono apelacji”. Ponadto z żadnego innego przepisu Kodeksu postępowania karnego nie wynika dopuszczalność wniesienia zażalenia na orzeczenie Sądu odwoławczego w przedmiocie kosztów postępowania. – zob. *postanowienie SN z dnia 25 maja 2010 r., sygn. akt III KZ 38/10, Lex 589821* oraz *postanowienie SA z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II AKz 12/13, Lex 125941*.

W tym stanie rzeczy uznać należało zaskarżone zarządzenie za w pełni trafne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.